

поражавало отъ-вредъ, все повече и повече намалявало. Къмъ 4 часа слѣдъ пладне стигналъ полковникъ Кесяковъ съ двѣ роты, съ шепя български юнаци, много отслабнали и намалени по пѣтя, помогналъ въ най-критическата минута на защитниците на дѣсния флангъ.*) Това било около 4—4½ часа прѣзъ деня. Всички артиллерийски снаряди били исхвърляни. Подиръ цѣлъ редъ отблъснати нападения, Турците съкашъ уголѣмили енергия десетъ пѣти повече и по купъ трунове на своите убити другари сж впуснали въ атака. Отслабването, изнемощяването на руската страна приближавало до висша степенъ. Какво по-лошаво отъ невъзможността да отговарятъ на нападенията и да ги отблъсватъ?

Въ тѣзи критическа минута, българските дружини, брянците и орловците си дали още веднѣжъ вѣрна клетва: «догдѣ сж живи никакъ да не отстъпятъ отъ мѣстата си, да не прѣдадѣтъ Шипка.» Между това отзадъ се появили черкезки чети и поченали да гърмѣтъ. Прибавѣте и това, че въ отреда нѣмало ни единъ сухаръ и солдатитѣ гладували цѣлъ день! Вода, тоже, ни капка. Работата достигнала до едно такова положение, щото не войска, а малки дружинки, четици отблъсвали едва-едва силитѣ на страшния неприятель. . . Сутринѣта, когато не дошло подкрѣпление, началниците извѣстили на солдатитѣ, че слѣдъ два часа непрѣмѣнно ще дойде. Пладне минѣла въ страшна борба и кланье, часъ, и два, и три минѣли, а отъ къмъ Габрово не се виждалъ ни единъ солдатинъ. Въ редоветѣ на войската взело да се вкрадва отчайване. Наистина, опасността била прѣдъ очитѣ на всички, колонитѣ на неприятеля се подновявали всѣка минута, а нашитѣ безъ подкрѣпление умирали на своите постове, редѣли, както редѣ ливадата подъ косата. . . Всичко пространство наоколо било завалено съ

*) Вижъ: Рапортъ на ген. Столѣтова до Главнокомандующия.